

3. Саміло Г. О. Особливості правової системи сучасної Індії. Науковий вісник Херсон. держ. універ. 2017. Вип. 5 (Том 1). С. 46-49. URL: http://idpnan.org.ua/files/2019/bulkat-m.s.-teoretiko-pravovi-zasadi-sudovoyi-vladi_suchasniy-kontsept_1110.pdf.

4. Форманюк В. В. Порівняльно-правовий аналіз судової системи Індії, Китаю, Японії. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/10760/Formaniuk%20Prav%20ta%20inst%202018%20t1.pdf?sequence=1&isAllowed=y>.

5. Порівняльне судове право: навч. пос. / Марочкін І. Є, Москвич Л. М. Харків: Право, 2008. 112 с. URL: http://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/POSIBNIKI_2009/PorivnSudov2008.pdf.

І. М. Коваль

доцент кафедри ТІФП

Навчально-наукового інституту права,

психології та інноваційної освіти

Національний університет «Львівська політехніка», к.ю.н.

Софія Заверуха

студентка ІІПО

КОРАН ЯК ДЖЕРЕЛО МУСУЛЬМАНСЬКОГО ПРАВА

Мусульманське право – це своєрідна релігійно-правова доктрина, яка сформувалася протягом тринадцяти століть існування ісламської релігії. Ця доктрина виступає складовою частиною соціально-релігійного світогляду – ісламу, і характеризується своєрідним підходом до розуміння правової норми та правової системи взагалі, оскільки нерозривно пов'язана з релігійною догмою.[1, с. 45]

Історія вивчення джерел мусульманського права є досить розробленою. Вона досліджувалася цілою низкою вчених. Як відомо, головними джерелами мусульманського права релігійно-правові школи визнають Коран і суну, які у свою чергу тісно пов'язані з релігійними та моральними настановами і нормами.

Найважливішим джерелом шаріату був Коран. У ньому поєднувалися притчі, молитви, проповіді Мухаммеда із настановами з правових пам'яток Стародавнього Сходу та звичаями до-ісламської Аравії. Коран складався десятиліттями і остаточно сформувався у середині VII ст. У своєму складі цей релігійний талмуд містить 114 глав (сур), поділених на 6219 статей (віршів). Переважна їх більшість належить до сфери міфології, близько 500 – містять приписи щодо правил поведінки мусульманина і лише у трохи більше 80 статей містять правові норми.

В ісламі Коран це не тільки релігійна книга, а й така, що упродовж століть у багатьох країнах Сходу була джерелом їх життєвої мудрості. А.Авксентьев визначає Коран, як божественне вчення, що містить у собі основні істини. [2, с.5]

Коран складався як діалог між Аллахом і Мухаммедом, між Аллахом і людьми. При цьому Аллах говорить від свого імені і у першій особі: „Я” або „Ми”. Це також діалог між Мухаммедом і слухачами – язичниками, іудеями та християнами, з єдиновірцями і тими, хто не повірив у Мухаммеда. Це була жива мова, звернена до конкретних людей у конкретних ситуаціях. Проте в багатьох випадках нічого не відомо ні про тих, ні про інших.

Коран написаний арабською мовою, що вважається священною. Більше того, Коран, перекладений іншими мовами, не вважається священною книгою. Лише арабською мовою він використовується в ісламі, що мало неабияке значення для розвитку і вивчення арабської мови та об'єднання племен, оскільки надало можливість їм вільно спілкуватися. Хоча і переклад на інші мови вважається благочестивим вчинком.

Коран (араб. читання) – вічна й незмінна книга мусульман, у якій містяться проповіді Мухаммеда, які були нав'язані йому безпосередньо Аллахом, а також подані в переказах Мухаммеда древні легенди й навчання, низка його полемічних виступів проти християнства та іудейства. У Корані визначено типи людських вчинків і міру покарання за недотримання певних їх видів. Варто зауважити, що Коран – це витвір, який створювався стихійно, без будь-якого плану. Записи проповідей, умовлянь, історико-релігійних розповідей і пророцтв Мухаммеда робилися випадково. За легендою, у 651 р. всі одкровення Мухаммеда, які збереглися в пам'яті та в

приватних записах, були зібрані та зведені до одного списку. Саме цей текст визнається єдиним істинним словом Аллаха [1, с. 47].

Положення "Корану" мають казуїстичний характер і являють собою тлумачення пророка Мухаммеда щодо окремих конкретних випадків. Це – свідчення низької юридичної техніки правотворця і впливу на право соціо-нормативних регуляторів первіснообщинного ладу. Багато установлень мають невизначений характер і можуть набувати різного змісту залежно від того, що в них конкретно вкладається.[3, с. 229]

Отже Коран являється головним джерелом мусульманського права одним з 4 коренів Коран – перше і головне джерело мусульманського права, але при цьому ніхто з мусульманських юристів не сприймає Коран ні як книгу права, ні як кодекс мусульманського права. Він містить норми і розпорядження юридичного характеру, які переважно є загальними і не мають імперативного характеру, що надає величезні можливості для правової ініціативи у певних релігійних рамках.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Войтович Х.М. Поняття «шаріат» та «фікх» та їх співвідношення у мусульманському праві / Х.М. Войтович // Науковий вісник ЛДУВС. – 2010. – № 3. – С. 43–47.
2. Мусульманське сімейне право: релігієзнавчо – правовий контекст: монографія / В.І.Лубський, Т.Г.Горбаченко, М.В.Лубська. – Одеса: «ІНТЕРПРІНТ», 2010. – 412 с.
3. Мусульманське право : сутність, джерела, структура : монографія / М. Лубська. – К. : Академвидав, 2009. – 256 с

І.М. Коваль
доцент кафедри ТФП, к.ю.н.
О. О. Куліков-Глуговський
студент групи ПВ-37

ЗНАЧЕННЯ ПОРІВНЯЛЬНОГО ПРАВОЗНАВСТВА

На питання про виникнення порівняльного правознавства існує два основних варіанти відповіді. Суть першого полягає в тому, що порівняльне правознавство по суті з'являється разом з правом. І з'являється воно як метод дослідження порівняльних даних різних правових систем які використовуються античними і середньовічними юристами і філософами з метою вирішення конкретних проблем.

Прихильники другого варіанта відносять час народження порівняльного правознавства до другої половини XIX століття в перебігу якого з'являються відповідні його школи. Міжнародний факультет порівняльного права, проводяться міжнародні сесії компаративістів та ін.

Вважаємо що раціональне зерно є і в першому і в другому варіанті. Погоджуючись з першим підходом, можна помітити, що витoki порівняльного правознавства, дійсно, знаходяться в глибокій старовині, коли дослідники використовували його як метод пізнання іноземного права для поліпшення права власної країни, для запозичення всього найкращого. Але можна погодитися і з другим варіантом, так як порівняльне правознавство як наука та навчальна дисципліна з'являється в другій половині XIX століття. [1].

Незважаючи на різницю думок щодо порівняльного правознавства, суперечок і дискусій про його статус, нині наукові діячі приходять до спільної думки, що дослідження в цій галузі мають важливу роль для розвитку юридичної науки.

Світовий досвід свідчить про національну своєрідність і неповторність національного права різних держав. Кожна національна правова система є продуктом історичного розвитку конкретної країни і відображає особливості її історії, економіки, політичної системи, культурні та місцеві традиції, кліматичні та природні умови, стереотипи масової свідомості населення, національний менталітет народу. Все це в багатьох випадках створює серйозні перешкоди для імплементації норм і інститутів права однієї країни в правову систему іншої країни. Тому при вивченні і використанні зарубіжного юридичного досвіду необхідно повною мірою враховувати соціально-економічні,